

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Tos/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119012041
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119012041.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej, na neverejnom zasadnutí, konanom dňa 30.07.2020, v trestnej veci odsúdeného P. X. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 41Nt/33/2019 zo dňa 03.06.2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť odsúdeného P. X..

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamietol návrh odsúdeného P. X. na povolenie obnovy konania, vedeného Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 33T/70/2012.

Proti tomuto uzneseniu po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku podal odsúdený P. Praženica sťažnosť, ktorú následne po doručení mu písomného vyhotovenia rozhodnutia sám odôvodnil písomným podaním dňa 24.06.2020. V úvode po stručnej rekapitulácii podstatných dôvodov, ktoré viedli okresný súd k zamietnutiu jeho návrhu na povolenie obnovy konania uviedol, že sťažnosťou napadnuté uznesenie považuje za chybné a nie je ani riadne odôvodnené. V prvom rade považuje za neprijateľné, aby mu súd odoprel možnosť v návrhu na povolenie obnovy konania, predložiť aj nové dôkazy, ktoré sú podľa neho spôsobilé zmeniť výrok o vine v pôvodnom rozsudku, s odôvodnením, že v pôvodnom konaní súd o vine rozhodol po prijatí jeho vyhlásenia o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku a to postupom podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. poriadku, ak zákonodarca presne určil podmienky pre povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku a to je podanie návrhu oprávnenou osobou, v ktorom uvedie skutočnosti a dôkazy súdu a prokuratúre skôr neznáme, za ktoré považuje - napadnutie stolom - objektívne existujúci jav, ktorý síce nie je dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutočného stavu veci a spravidla ho bude potrebné preukazovať ďalšími dôkazmi. Z tohto dôvodu nepovažuje za jasné, ako súd vyhodnotil novú skutočnosť - napadnutie stolom, ako dôvod použitia zbrane v nutnej obrane, ktorá pri uznaní viny v obžalobe nebola známa samotnému odsúdenému, ako ani súdu a prokuratúre. Jeho žiadosťou Krajskej prokuratúre Prešov zo dňa 09.03.2020 o predloženie dôkazu pôvodnej kompletnej obžaloby malo byť objasnené nielen pozmenenie miesta skutku, ale aj falošný dôkaz - krv na stole. Ak boli tieto falošné dôkazy získané nezákonným spôsobom, potom za nezákonný sa považuje aj každý dôkaz, ktorý bol na ich základe získaný, to znamená aj výpovede svedkov, ovplyvnené týmito dôkazmi, vrátane jeho priznania s tým, že on nemal vedomosť o tom, že bol „napadnutý stolom“ a že vtedy došlo k použitiu zbrane. Toto považuje za zásadnú skutočnosť, na podklade ktorej došlo k zisteniu, že došlo zásadným spôsobom k porušeniu jeho práva na obhajobu a teda nezákonnosť nemôže priniesť zákonný výsledok. Prokuratúra pred súdom jednak pozmenenými dôkazmi znevýhodnila druhú stranu v konaní - jeho ako odsúdeného (pôvodne obžalovaného) a súčasne svojou nečinnosťou a zakrývaním svojich pochybení a teda svojej zodpovednosti za zákonnosť prípravného konania porušila Ústavu SR a jeho právo na zákonný a spravodlivý proces. Preto zdôraznil, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby pre pokus o vraždu, sa nestal, pretože nie je preukázané úmyselné zavinenie. Naopak je preukázané

úmyselné zmaření dôkazov, potvrdzujúcich ním použitie zbrane v nutnej obrane na ochranu jeho zdravia a to nie v čase, keď mu J. K. mal zabrániť v odchode z domu, ale až v čase, keď ho poškodený P. B. priamo napadol stolom. Z tohto dôvodu aj podal trestné oznámenie zo dňa 28.01.2019 na postup prokuratúry pri objasňovaní jeho obvinenia, zaslané Generálnej prokuratúre SR a ďalšie návrhy na dokazovanie, zaslané 09.03.2020 Krajskej prokuratúre Prešov, ako aj súdu, čo v súhrne považuje za ďalší dôkaz dokonca naplňajúci podmienky povolenia obnovy konania aj v zmysle § 394 ods. 5 Tr. poriadku. V tejto súvislosti pred vykonaním verejného zasadnutia v posudzovanej veci preto sám zisťoval nahliadnutím do spisu, či na podklade jeho oznámení bolo objasnené, alebo či boli zabezpečené dôkazy tak, ako to navrhoval, v čom mu nebolo vyhovené a nehovoriac o tom, že ustanovený obhajca dňa 08.01.2020 ho ani raz nenavštívil v ústave na výkon trestu, čo nasvedčuje tomu, že ho nemohol ani riadne obhajovať. Je preto alarmujúce, aby na prokuratúru bol vrhaný, čo i len tieň podozrenia z marenia spravodlivosti nezačať, neobjasniť, nezabezpečiť dôkazy skutkového stavu spôsobilé obnovu konania povoliť, čím mu naďalej spôsobujú škodu - porušovaním zákona, nečinnosťou vo vzťahu k skutočnostiam ním uvedeným v trestnom oznámení a k návrhu na obnovu konania a súčasne aj ďalším pokračovaním vo výkone trestu odňatia slobody pre pochybný skutok. Z tohto dôvodu žiadosť prokurátora jeho návrh na povolenie obnovy konania zamietnuť, je jeho osobným záujmom zakryť svoje pochybenie a nie štátny záujem na spravodlivosti a zákonnosti, pričom takýto prístup prokuratúry je dôvodom na podanie ústavnej sťažnosti pre porušovanie zákona práve tými, ktorí majú na dodržiavanie zákonnosti dohliadať. S odkazom na publikované rozhodnutie NS SR pod R 44/1989 v zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR, preto zdôraznil, že o zisťovaní podmienok zániku trestnosti platia všeobecné zásady trestného konania, teda v dokazovaní aj zásada vyhľadávania. Okolnosti odôvodňujúce zánik trestnosti musia orgány činné v trestnom konaní objasňovať z úradnej povinnosti. Nie je povinnosťou obvineného, aby dokazoval tieto okolnosti. Poukazujúc na uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 1To/23/2009 odsúdený P. X. považuje za neprijateľné, aby konajúci súd ako orgán ochrany práva zaťažil bremenom dokazovania odsúdeného v zmysle § 394 ods. 5 Tr. poriadku, keďže táto povinnosť jednoznačne prislúcha prokuratúre. Na podporu jeho tvrdení aj napriek jeho žiadostiam súd nevykonal výsluch svedka - dozorujúceho prokurátora P. B. k okolnostiam prípadu, ktoré bol povinný zistiť sám. Rovnako tak, sa súd vôbec nezaoberal objasnením falošných dôkazov, ktoré mali preukazovať jeho vinu, tak ako sa toho domáhal v návrhu na obnovu konania a napokon súd ani nepredvolal znalcov za účelom objasnenia rozporov v znaleckom posudku o jeho schopnosti účinne sa brániť voči obvineniu, a teda objasnenie viny v návrhu na obnovu konania má potenciál zmeniť aj výrok o treste.

V tejto súvislosti tiež požiadal aj Krajský súd v Prešove, aby nariadil Krajskej prokuratúre Prešov predložiť zápisnicu o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou v konaní vedenom o pôvodnej obžalobe pod sp. zn. Kv 2/12-46 zo dňa 25.06.2012 č.l. 195-196, ktorá sa v spise sp. zn. 33T/70/2012 nenachádza a vykonal tak dokazovanie jeho priznania, získané nezákonným spôsobom. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 03.06.2020 a sám vo veci rozhodol.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Z obsahu predloženého spisového materiálu je zrejmé, že odsúdený P. X. sa domáha povolenia obnovy konania v konaní, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 33T/70/2012 zo dňa 05.11.2012, ktorým bol P. X. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Tr. zákona a to pre skutok, ktorého sa dopustil tým, že

- dňa 08.01.2012 okolo 17.00 hod. po tom, čo ho po predchádzajúcom ohlásení dobrovoľne pustila L. B. do rodinného domu, nachádzajúceho sa v meste A. na ul. J. I. č. XXXX/XX, vyšiel na prvé podlažie rodinného domu do priestoru jedálne spojeného s obývacou izbou, kde sedel D.. P. B. za jedálenským stolom, prisadol si k nemu spoločne s L. B. a začali komunikovať ohľadne spôsobu vrátenia finančných prostriedkov D.. P. B., pričom následne po vzájomnej hádke medzi ním a D.. P. B., ktorá sa týkala ich finančného vysporiadania, sa postavil, prešiel asi dva metre do priestoru obývacej izby, z kabáta, ktorý mal oblečený na sebe z jeho vnútorného vrecka vybral krátku guľovú zbraň zn. ČZ, model 85, kalibru 9 mm, Luger, výrobného čísla B ktorú mal v legálnej držbe, otočil sa čelom k D.. P. B. a touto zbraňou mu namieril na oblasť hrudníka zo vzdialenosti asi troch metrov, pričom následne zbraň namieril aj na L. B., ktorá silno kričala a potom aj na J. K., ktorý vošiel do priestoru kuchyne a keď sa v tom okamihu D..

P. B. pohl smerom k jedálenskému stolu, ktorý chcel prevrátiť, na tohto vystrelil v úmysle ho usmrtiť, pričom ho zasiahol do oblasti predlaktia ľavej ruky, následkom čoho tento spadol na kolená a ďalšími mierenými ranami, ktorým sa D.. P. B. snažil uhybať, ho opakovane trikrát zasiahol do oblasti pravého prsného svalu pod rameno a kľúčnu kosť, po čom sa D.. P. B. podarilo prevrátiť jedálenský stôl smerom k nemu, kde následne ho ďalšou mierenou strelou zasiahol do oblasti nad kolenom pravej nohy, po čom sa D.. P. B. rozbehol smerom k dverám kuchyne okolo neho, počas čoho mu mieril na hlavu a vystrelil, kde strela ho zasiahla na pravom líci a špičke nosa a ďalej išiel s nabitou zbraňou za D.. B., ktorý sa zamkol v suteréne do priestorov práčovne a sauny, kde začal kopať do zamknutých dverí, až kým D.. P. B. začal hlasovým prejavom predstierať smrť, načo prestal kopať do dverí a v sede si priložil zbraň pod svoju bradu v úmysle spáchať samovraždu, v čom mu bolo zabránené po asi 20 minútovej komunikácii a presvedčaní príslušníkmi Mestskej polície v A. a následne po tom, čo zložil zbraň, bol zaistený príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ A., čím poškodenému spôsobil zranenia, a to priestrel ľavej predlaktia s trieštivou zlomeninou vretennej kosti a poškodením vretenného nervu, dvojnásobný priestrel mäkkých tkanív hrudníka vpravo, bez preniknutia do pohrudnicovej dutiny, priestrel mäkkých tkanív pravého ramenného pletenca, bez poškodenia kostí a kĺbu, priestrel mäkkých tkanív pravého stehna, strelnú ranu pravého líca a špičky nosa a strelné poranenie na prednej ploche pravého predlaktia s celkovou dobou liečenia od 08.01.2012 do 13.03.2012.

Uvedeným rozsudkom bol obžalovanému pôvodne podľa § 145 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 39 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, vzhľadom na poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j/, l/ Tr. zákona bez existencie priťažujúcich okolností, uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 (desiatich) rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a rovnako mu bol uložený trest prepadnutia veci - krátkej guľovej zbrane, tiež ochranný dohľad po dobu 1 (jedného) roka a rozhodované bolo aj o nároku na náhradu škody.

Na podklade odvolania prokurátora vo veci právoplatne rozhodol Krajský súd v Prešove, ktorý svojím rozsudkom sp. zn. 6To/53/2012 zo dňa 30.01.2013 zrušil v napadnutom rozsudku výrok o treste a sám obžalovanému podľa § 145 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j/, l/ Tr. zákona, § 38 ods. 3 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnástich) rokov, pre výkon ktorého obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a uložil mu rovnako ako súd prvého stupňa aj trest prepadnutia veci.

Predmetnému návrhu na povolenie obnovy trestného konania, vedeného Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 33T/70/2012, predchádzali obsahom obdobné návrhy odsúdeného P. X., o ktorých bolo rozhodnuté v konaní Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 5Nt/26/2017 v spojení s konaním pred Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 1Tos/2/2019 právoplatne dňa 18.06.2019 zamietnutím návrhu a v konaní Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 6Nt/47/2019 pripojením ku predmetnému konaniu Okresného súdu Prešov pod sp.zn. 41Nt/ 33/2019.

Totožné skutočnosti, ktorými odsúdený odôvodňoval ďalší (v tomto sťažnostnom konaní prejednávaný) podaný návrh na obnovu konania, sú zrejmé nielen z jeho obsahu, ale rovnako z predchádzajúcich jeho návrhov na povolenie obnovy predmetného trestného konania.

V súhrne sa zakladajú na porušení jeho práva na obhajobu spočívajúceho vo sfaľovaní dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní (podľa fotodokumentácie zistiteľná manipulácia rozmiestnenia dôkazov na mieste činu - na prevrátenom stole a v jeho okolí), na základe ktorých obžalovaný priznal v konaní pred súdom prvého stupňa vinu, keďže sa v dôsledku svojho zlého zdravotného (duševného) stavu v čase dokazovania nemohol rozpamätať, ako došlo ku skutku, pri ktorom v skutočnosti len využil možnosť nutnej obrany, pred útokom poškodeného D.. P. B., ktorý ho ešte pred tým, ako on voči nemu použil zbraň, fyzicky napadol stolom.

Všetky tieto skutočnosti v súhrne podľa odsúdeného P. X. - falošné dôkazy (úprava miesta skutku), ktorými bol podvedený, práve v časti skutku, ktorú si nepamätal (útok stolom poškodeným D.. P. B., zabránenie odchodu z domu svedkom J. K.) a súčasne blok pamäti spôsobený zdravotným stavom zapríčinili jeho omyl o skutkovom stave, čo podľa odsúdeného môže viesť k opätovnému prejednaniu veci a v rámci toho aj konaniu dohode o vine a treste pre odsúdeného s priaznivejším výsledkom, predovšetkým vo výroku o treste, keďže uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov na podklade týchto dôkazov je nezákonný.

V prvom rade považuje krajský súd (opätovne) za potrebné zdôrazniť, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach niektorých právoplatných rozhodnutí v tých prípadoch, keď príčiny týchto nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia. V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania sa nepreskúmava správnosť pôvodného rozhodnutia súdu, neskúma sa, či sa súd vysporiadal so všetkými skutočnosťami náležitým spôsobom a či je toto rozhodnutie zákonné a odôvodnené, keďže zákon presne definuje podmienky, za ktorých je možné obnovu konania, ktorá je prielomom do nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodnutí vydaných v trestnom konaní, povoliť.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenia od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Preto, aby bolo možné obnovu konania povoliť, musia teda v prvom rade vyjsť najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, dôkazy nové. Za nové skutočnosti sa považujú také skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh týka. Novým dôkazom je taký dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní obsiahnutý v spise, niektorou z procesných strán navrhovaný alebo nebol vykonaný. Je zrejmé, že za skôr neznámy dôkaz je potrebné tak, ako to sťažovateľ uvádza, považovať aj taký dôkaz, ktorý už bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak obsah ktorého je iný, než bol v pôvodnom konaní. Ani existencia nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych však sama o sebe na povolenie obnovy konania nepostačuje. Uvedené skutočnosti alebo dôkazy musia byť buď sami o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ich existenciu by bol pôvodne uložený trest v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a.

Ďalej je potrebné zdôrazniť, že z podstaty tohto procesného inštitútu (ako mimoriadneho opravného prostriedku) vyplýva tak, ako to upravuje procesný predpis v ust. § 396 Tr. poriadku, že konanie o obnove konania v právoplatne skončenej trestnej veci je možné vykonať pred súdom len na podklade návrhu oprávnených osôb (§ 396 ods. 1 až 4 Tr. poriadku), ktorými sú obvinení (odsúdení), osoby, ktoré by mohli podať v jeho prospech odvolanie a prokurátor, ktorý tak môže učiniť aj v neprospech obvineného (odsúdeného). Pokiaľ by sa aj súd dozvedel o okolnosti, ktorá by mohla odôvodniť návrh na povolenie obnovy konania je povinný to oznámiť prokurátorovi a nekoná sám z úradnej povinnosti, nemôže teda začať sám konanie o povolení obnovy konania a môže teda tak učiniť iba na podklade návrhu oprávnenej osoby.

Súčasne platí, osobitne v posudzovanom prípade - vzhľadom na obsah návrhu odsúdeného P. X. (v podstatných skutočnostiach totožným s obsahom predchádzajúci návrhov na obnovu konania v posudzovanej veci) a konkrétnych skutočností v ňom uvádzaných, že nie len právo na podanie návrhu na povolenie obnovy konania je v plnej dispozícii oprávnenej osoby, keďže ho môže kedykoľvek vziať späť (§ 396 ods. 5 až 8 Tr. poriadku), ale predovšetkým jeho obsah (návrhu), ktorým určuje vo veci konajúcemu súdu rozsah jeho prieskumnej povinnosti, ako už bolo skôr vysvetlené, rozsah hodnotenia - nových skutočností alebo dôkazov uvádzaných oprávnenu osobou v návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré samy osebe alebo v konfrontácii so skutočnosťami už existujúcimi (obsiahnutými v sume dôkazov produkovaných v pôvodnom konaní) - do akej miery sú spôsobilé zvrátiť právoplatný výrok súdu o vine, či treste odsúdeného v rozsudku vyhlásenému v pôvodnom trestnom konaní, opätovného prejednania ktorého sa podávateľ návrhu domáha.

Po preskúmaní okolností a dôkazov, na ktoré odsúdený P. X. v návrhu na povolenie obnovy konania poukazuje, má krajský súd zato, že nie sú takými novými skutočnosťami ani novými dôkazmi, pri existencii ktorých by povolenie obnovy konania v predmetnej trestnej veci prichádzalo do úvahy.

Skutočnosti, na ktoré odsúdený poukázal a ktoré vo svojich podaniach opätovne uvádza, by v danom prípade teda nemohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine, ale ani iné (pre neho priaznivejšie) rozhodnutie o treste.

Najsamprv je potrebné opäť zdôrazniť, že v konaní vo vzťahu, ku ktorému sa odsúdený P. X. obnovy konania domáha, nebolo dokazovanie pred súdom prvého stupňa vôbec vykonávané, vzhľadom na to, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku, teda vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu a potom, čo kladne zodpovedal na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku, bolo jeho vyhlásenie prijaté a bolo rozhodnuté, že dokazovanie v rozsahu, v akom odsúdený spáchanie skutku priznal, sa nevykoná a vykonávalo sa dokazovanie len súvisiace s rozhodnutím o treste a náhrade škody. V konaní pred súdom teda vo vzťahu k výroku o vine nebol vykonávaný, z tohto dôvodu ani dôkaz výpovedou odsúdeného.

Vyhlásením v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku sa teda odsúdený P. X. vzdal práva na vykonanie kontradiktórneho hlavného pojednávania, na ktorom sa pred súdom vykonávajú dôkazy.

Aj napriek tomu bolo povinnosťou prvostupňového súdu (v pôvodnom konaní sp. zn. 33T/70/2012) prejav vôle - v tom čase obžalovaného P. X. - skúmať v kontexte jeho vyhlásenia spolu s dovtedy zhromaždenými dôkazmi, pričom súd mohol vyhlásenie obžalovaného o vine aj neprijat', ak by mal pochybnosti o skutkových zisteniach uvedených v obžalobe, čo by malo za následok vykonanie kontradiktórneho dokazovania pred súdom. Napokon sám odsúdený na žiadne z teraz zvýraznených pochybení vo veci konajúcich - vyšetrovateľa a prokurátora - v rámci záverečného preštudovania veci, kedy mal možnosť oboznámiť sa s výsledkami vyšetrovania, nenamietal.

Súčasne platí, že aj keď následne krajský súd v predmetnej veci ešte v základnom konaní mal rozsah prieskumnej povinnosti v rámci odvolacieho konania (sp. zn. 6To/53/2012) na podklade odvolania okresného prokurátora obmedzený len na výrok o treste - z odôvodnenia jeho rozsudku zo dňa 30.01.2013 č. k. 6To/53/2012-629 je zisťiteľné, že podrobne skúmal splnenie podmienok pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona a v rámci toho, nielen (osobné) pomery na strane obžalovaného, ale aj (skutkové) okolnosti prípadu v konfrontácii s dôkazmi, na podklade ktorých bol ustálený skutkový stav a rovnako aj duševný stav obžalovaného v čase skutku, či jeho ovládacie, resp. rozpoznávacie schopnosti boli zachované a teda, či aj tieto okolnosti duševného stavu odsúdeného P. X. nemohli mať vplyv na vykonanie skutku, ku spáchaniu ktorého sa priznal a pre ktorý aj bol uznaný vinným.

Napokon predmetom prieskumnej povinnosti krajského súdu v odvolacom konaní bolo aj hodnotenie zákonnosti konania predchádzajúceho vyhláseniu rozsudku z hľadiska zachovania práva odsúdeného (obžalovaného) na obhajobu, čo je napokon aj jediný dôvod (ako dôvod dovolací § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku), na revíziu rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom, pri vyhlásení obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. poriadku a to bez toho, aby strany v konaní v odvolacích námietkach porušenie práva na obhajobu obžalovaného namietali. Súčasťou tohto hodnotenia je aj povinnosť odvolacieho súdu preskúmať schopnosť obžalovaného sa v rámci v trestného konania riadne obhajovať, resp. či mu bolo dané právo slobodne si obhajcu vybrať a pokiaľ tak neurobil, či mu bol obhajca súdom ustanovený tak, aby si právo na obhajobu mohol plne uplatniť aj prostredníctvom advokáta. Z obsahu spisu potom plynie, že odsúdený P. X. počas celého trestného konania až do meritórneho rozhodnutia vo veci bol riadne zastúpený ním zvoleným obhajcom P. F. A., včítane hlavného pojednávania konaného dňa 24.09.2012, kedy urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku.

V prvom rade je potrebné uviesť, že dôkazy navrhnuté odsúdeným a skutočnosti z nich plynúce v návrhu na povolenie obnovy konania sú zjavne v kontexte s dôkazmi už vykonanými v prípravnom konaní, ktoré už boli hodnotené v rámci pôvodného konania súdom prvého stupňa a následne aj odvolacím súdom podľa názoru krajského (ako sťažnostného) súdu vytrhnuté z kontextu - inak povedané - obsah sťažnostných námietok odsúdeného rovnako tak aj obsah jeho návrhu na povolenie obnovy konania nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania v trestnom konaní.

K tvrdeniu odsúdeného P. X. o jeho zistení o manipulácii rozmiestnenia dôkazov na mieste činu - na prevrátenom stole a v jeho okolí, čo ho (a nie len jeho ale aj svedkov) uviedlo do omylu v otázke skutkových okolností kladených mu za vinu, krajský súd z obsahu obhliadky miesta činu a k nej vyhotovenej fotodokumentácie nezistil žiadne pochybnosti o tom, aby bolo na mieste činu manipulované s predmetmi (dôkazmi) tam zaistenými a následne aj zdokumentovanými. Z rôznych uhlov (pohľadu), z ktorého bolo miesto činu a jednotlivé časti obývacej miestnosti, ale aj „ratanového“ stola odfotené, môže pochopiteľne prinášať iný pohľad na rozmiestnenie jednotlivých kusov nábytku a predmetov viditeľných na jednotlivých fotografiách fotodokumentácie v miestnosti obývacej izby, včítane číselne označených dôkazov.

V prípravnom konaní bol poškodený P. B. a svedkovia L. B., J. K. a F. K. najsamprv vypočutí, aby vlastnými slovami opísali skutočnosti, ktoré počas skutku na mieste činu videli (vnímali), pričom v čase ich prvotného výsluchu (pred jeho vykonaním) im predsa neboli predkladané na nahliadnutie fotografie z miesta činu, a aby pod vplyvom fotodokumentácie potom následne vypovedali k veci, čo platí aj pre výpoveď odsúdeného P. X. (jeho jedinú v rámci dokazovania) pred sudcom pre prípravné konanie zo dňa 12.01.2012. Pritom odsúdený predsa vo svojej výpovedi opakovane uvádzal, že od momentu, kedy sa postavil a odchádzal od stola z priestoru obývacej časti izby a odkladal si listiny do náprsného vrecka kabáta až do momentu, kedy idúc dole po schodoch do suterénu, videl všade krv, si na nič nepamätal a ani si nevedel vysvetliť, čo sa vlastne stalo.

S prihliadnutím na okolnosti, za akých malo dôjsť k spáchaniu skutku za danej situácie samotné rozmiestnenie jednotlivých častí nábytku a predmetov v obývacej miestnosti, resp. z rôzneho (uhla) pohľadu odfotené a číselne označené dôkazy na mieste činu (notebook, dekoratívna dečka, či misa) nemôže mať vplyv na ustálenie skutkového stavu, ktorý sa preniesol aj do odsudzujúceho rozsudku, že odsúdený tak, ako sa pred poškodeným a jeho manželkou L. B. aj v minulosti vyhrážal, úmyselne použil už vopred nabitú („obtiahnutú“) strelnú zbraň voči poškodenému a šiestimi strelami ho zasiahol do tela, z dôvodu, lebo odmietal s ním uzavrieť dohodu v rámci vzájomného finančného vysporiadania sa v rámci ich spoločného podnikania v minulosti.

Rovnako je potrebné v nadväznosti na uvedené zdôrazniť, že dôvod pre obnovu konania uvedený v ust. § 394 ods. 5 Tr. poriadku, ktorý v posudzovanom prípade považoval odsúdený P. X. za naplnený, keďže podľa jeho názoru došlo k manipulácii s dôkazmi na mieste činu, čím došlo orgánmi činnými v trestnom konaní k páchaniu trestného činu podľa §§ 326, 344 Tr. zákona, predpokladá stav, že až právoplatným rozsudkom sa zistí - že niektorá z vymenovaných osôb - policajt, prokurátor, sudca, resp. prísediaci v pôvodnom konaní porušením svojich povinností spáchal trestný čin, za ktorý by museli byť v čase podania návrhu na obnovu konania už právoplatne odsúdení, pričom by ich protiprávne konanie muselo súvisieť s pôvodným konaním, ktorého obnovy sa odsúdený domáha, čo zjavne v danom prípade na teraz neplatí.

Rovnako tak k tvrdeniam odsúdeného ohľadom motivácie poškodeného D.. P. B. zaútočiť naňho stolom, čo bol dôvod pre vznik podmienok, kedy bol oprávnený konať v nutnej obrane (§ 25 Tr. zákona) a voči jeho útoku použiť na svoju obranu plne funkčnú nabitú strelnú zbraň a šiestimi strelami poškodeného zasiahnuť do tela, je potrebné uviesť nasledovné.

Bol to predsa odsúdený, ktorý prostredníctvom svojej matky F. X. (pôvodne mala byť na stretnutí prítomná aj ona), ktorá kontaktovala dcéru poškodeného X. T., inicioval stretnutie s poškodeným, kde sa domáhal opätovnej dohody o vysporiadaní sa medzi ním a poškodeným ohľadom ich spoločného podnikania z minulosti, keďže poškodený na túto tému už s odsúdeným odmietal komunikovať a žiadal vyplatenie sumy, ktorú mal odsúdenému požičať so záverom, že pokiaľ mu odsúdený finančné prostriedky nevráti, obráti sa so žalobou na súd, ktorý vo veci sám rozhodne, čo mal odsúdený považovať za snahu poškodeného „zničiť ho“, zlikvidovať“ ako aj jeho rodinu.

Súčasne produkovanými dôkazmi nebolo spochybnené tvrdenie poškodeného D.. P. B. a jeho manželky L. B., že odsúdený už v minulosti (cca 3-4 mesiace) pred samotným skutkom sa mal minimálne raz pred nimi vyjadriť, že poškodený ešte len „uvidí, čoho je schopný, čo dokáže“ a že je schopný sa pomstiť tak, že „ho zastrelí“.

Následne riadne v prípravnom konaní zdokumentované správanie sa odsúdeného pred a počas samotného skutku v kontexte doposiaľ uvedeného nenasvedčuje tomu, aby mal poškodený dôvod „útočiť stolom“ na odsúdeného, ešte predtým ako odsúdený mal preukázateľne vybrať (už vopred nabitú a obtiahnutú - pripravenú k okamžitému požitiu) strelnú zbraň, čo svedčí o jeho úmysle, že bol od začiatku pripravený ju použiť proti poškodenému, pokiaľ sa nedohodnú podľa jeho predstáv.

Pokiaľ svedok J. K. (tak, ako odsúdený argumentuje v návrhu na povolenie obnovy konania) mal tvrdiť, že keď vstúpil do priestoru miestností obývacej izby a kuchyne a v tom čase už mal poškodený stáť pred „vyvráteným stolom“, (čo podľa odsúdeného dokazuje, že najsamprv bol napadnutý stolom, pričom práve svedok J. K. mu mal brániť opustiť miestnosť a aj napriek tomu, že mal aj na neho namieriť zbraň a ten sa ho vôbec nebál), tak toto jeho vyjadrenie nielen že nebolo verifikované výpoveďou priamych svedkov skutku - L. B. a F. K., ale výpoveďou poškodeného D. P. B. a na to nadväzujúcimi dôkazmi - znaleckým dokazovaním z odvetvia kriminalistickej balistiky, obhliadkou miesta činu, k nej vyhotovenej fotodokumentácie, obhliadkou zaistenej veci - strelnej zbrane, ktorá bola použitá odsúdeným, zápisnice o rekonštrukcii skutku ako aj zápisnice o vyšetrovacom pokuse - bolo dokonca vyvrátené.

Napokon odsúdený tvrdí, že poškodený mal použiť stôl - naňho fyzicky zaútočiť - tak túto skutočnosť sám poškodený D. P. B. nepopiera, no súčasne opakovane vysvetlil, že tak konal intuitívne v obrane, v snahe vyhnúť sa ďalším miereným strelám s odsúdeným použitej strelnej zbrane voči nemu, keďže ten od svojho konania zjavne nemienil upustiť a aj naďalej naňho mieril a to aj napriek tomu, že ho už štyrikrát zasiahol strelou na ľavej a pravej strane tela.

Za danej dôkaznej situácie, kedy odsúdený mal motív sa správať tak, ako to bolo ustálené v skutkovej vete rozsudku, kde „pomstou - zastrelením“ sa mal aj pred skutkom poškodenému vyhrážať a na druhej strane, keď obrana poškodeného voči útoku obžalovaného nebola produkovanými dôkazmi zásadným spôsobom spochybnená, ale práve naopak - si krajský súd preto nemohol osvojiť argumentáciu obžalovaného, že boli v danom prípade splnené podmienky pre posúdenie skutkových okolností prípadu - tak, že odsúdený konal v nutnej obrane podľa § 25 Tr. zákona.

Podľa § 25 ods. 1 Tr. zákona, totižto čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 25 ods. 2 Tr. zákona, nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Podľa § 25 ods. 3 Tr. zákona, ten, kto odvracia útok spôsobom uvedeným v odseku 2, nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia.

Podľa § 25 ods. 4 Tr. zákona, ak sa niekto vzhľadom na okolnosti prípadu mylne domnieva, že útok hrozí, nevylučuje to trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nedbanlivosti, ak omyl spočíva v nedbanlivosti.

Vzhľadom na citované ustanovenia Trestného zákona, odsúdeným zdôraznená nutná obrana ako dôvod spáchania skutku, by vo všeobecnosti v zmysle ustanovenia § 25 Tr. zákona mohla byť vyhodnotená ako okolnosť vylučujúca protiprávnosť činu, za stavu, že činom, ktorý by bol inak trestný, niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom.

Nejde však o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu, s výnimkou, ak ten, kto odvracal takto útok, konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia. Ak sa niekto vzhľadom na okolnosti prípadu mylne domnieva, že útok hrozí, nevylučuje to trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nedbanlivosti.

Už len skutočnosť, že odsúdený opakovane (šestkrát) vystrelil z plne funkčnej už vopred nabitej (pripravenej k okamžitému použitiu) strelnej zbrane, z ktorej vystrelená strela aj na veľkú vzdialenosť (cca 100 m) môže človeku pri zasiahnutí životne dôležitých orgánov spôsobiť ublíženie na zdraví, či dokonca smrť, ktorú preukázateľne podľa výpovede nielen poškodeného, ale aj tam prítomných svedkov J. K. a

L. B. použil pri priamej (mierenej) strelbe na telo poškodeného, ktorý podľa tvrdenia odsúdeného ho mal napadnúť „ratanovým stolom“ - nemôže už navonok spíňať podmienky predpokladané v ustanovení § 25 ods. 2 Tr. zákona - že v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku opísaná obrana odsúdeného voči útoku - stolom - ktorý použil poškodený na svoju obranu voči jeho útoku - bola obrana odsúdeného zjavne primeraná útoku poškodeného - najmä k spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Naviac dokazovaním bolo predsa ustálené, že odsúdený P. X. mierenou strelbou ešte dvakrát zasiahol telo (nad pravým kolenom a tiež líce a špičku nosa) poškodeného D.. P. B. a to aj potom, čo stôl už bol prevrátený a poškodený sa pokúšal z priestoru obývacej izby cez kuchyňu pred útokom odsúdeného ujsť a skryť sa do priestorov suterénu, kde ho aj naďalej odsúdený so zbraňou v ruke prenasledoval a následne aj kopal do dverí sauny, kde sa pred ním poškodený ukryl. Takéto správanie sa odsúdeného nie je potom možné spájať so situáciou, aby odsúdený konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom poškodeného - stolom - a teda v dôsledku zmatku, strachu, či zľaknutia (§ 25 ods. 3 Tr. zákona).

Súčasne v rámci dokazovania priamo na mieste činu a to konkrétne na prevrátenom stole a to jeho sklenenej časti, nebol zistený žiadny biologický materiál alebo časť z odevu odsúdeného, ktorý by overil jeho tvrdenie, že pri prvých troch výstreloch jeho reakcia bola vyvolaná priamym napadnutím stolom, ktorý držal preto na lakti ľavej ruky a pravou rukou strieľal poza stôl a nie priamo na poškodeného, čo vylučuje, aby v danom prípade mohlo ísť o priamu mierenú strelbu a z toho dôvodu ani nemohlo ísť o konanie v priamom úmysle - v štádiu pokusu zavraždiť poškodeného tak, ako skutok mu kladený za vinu bol aj právne posúdený v odsudzujúcom rozsudku.

A napokon k tvrdeniu odsúdeného P. X., že v čase prebiehajúceho dokazovania v prípravnom konaní po jeho skončení, ale hlavne v rámci hlavného pojednávania konaného dňa 05.11.2012 jeho zdravotný (duševný) stav mu neumožňoval riadne uplatňovať svoje právo na obhajobu a až počas výkonu trestu si na všetko dokázal spomenúť a rozpamätať sa - krajský súd len opätovne upriamuje pozornosť odsúdeného na závery znaleckého dokazovania znalcov z odvetvia psychiatrie (psychológie) - F. T. J., F. E. E. a X. K., z ktorého plynie jednoznačný záver, že obvinený (odsúdený) mohol rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť v čase činu. Znalci počas vyšetrenia nezistili defekt intelektu ani prítomnosť duševného ochorenia, ktoré by bránilo chápaniu zmyslu trestného konania, a ktoré by akýmkoľvek spôsobom ovplyvňovali schopnosť plnohodnotne sa zúčastňovať úkonov trestného konania. Obvinený (odsúdený) P. X. v plnej miere chápe zmysel trestného konania a je schopný plnohodnotne sa zúčastňovať úkonov trestného konania.

Schopnosť odsúdeného sa v rámci trestného konania riadne obhájiť, a teda uplatňovať svoje právo na obhajobu bola koniec koncov ako to už bolo skôr uvedené, podrobená prieskumu krajského súdu v rámci odvolacieho konania ešte v základnom trestnom konaní (sp. zn. 6To/53/2012), rovnako tak boli posúdené aj pomery na strane odsúdeného, či okolnosti samotného prípadu za účelom možného použitia mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona, keďže krajským súdom uložený trest odňatia slobody odsúdený považuje za neprimerane prísny.

Podmienky pre použitie tohto ustanovenia sú totožné aj v prípade pokiaľ obžalovaný (odsúdený) urobil v konaní vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku, čo znamená, že ani rozhodovacia činnosť súdov opierajúca sa o zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016, na ktoré vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania odsúdený aj poukazuje, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod číslom R 44/2017, automaticky, bez skúmania splnenia podmienok pre mimoriadne zníženie trestu, neaplikuje v označenom stanovisku predpokladaný postup podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona a mimoriadne znižuje dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a pri takto upravenej trestnej sadzbe bez zohľadnení základných kritérií pri určovaní druhu a výmery trestu rozhodných pre dosiahnutie účelu trestu podľa § 34 ods. 1,4 Tr. zákona automaticky obžalovanému ukladá mimoriadne zmiernený trest odňatia slobody.

Je pravdou, že v danom prípade odsúdený urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku k obžalobe v celom rozsahu a že prvostupňový súd aj prijal jeho vyhlásenie. Súčasne je však potrebné podotknúť, že predmetný postup pri ukladaní trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa uvedeného stanoviska nie je totižto obligatórny, ale fakultatívny (obžalovaný nemá právny

nárok na takýto postup) a súd by mal v tejto súvislosti zohľadniť najmä účel trestu ust. Tr. zákonom a teda, či z pohľadu účelu trestu je nevyhnutné takýmto spôsobom postupovať, t.j. ukladať trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Predpokladom pre splnenie podmienok pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu ust. Tr. zákonom podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona a to aj v prípade podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona je zistenie, že použitie trestnej sadzby ustanovenej Tr. zákonom by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné v posudzovanom prípade opäť zvýrazniť, že z vykonaného dokazovania bolo bez pochybností preukázané, že odsúdený P. X. prišiel do domu poškodeného D.. P. B. už vopred pripravený strelnú zbraň použiť v prípade, ak sa nedohodnú a následne túto strelnú zbraň aj použil, keď šesťkrát zasiahol priamo telo poškodeného, čím mu spôsobil ťažko diagnostikované zranenia, ktoré si vyžiadali tomu zodpovedajúce liečenie s následkom ťažkej ujmy na zdraví, pričom v posudzovanom prípade je možné konštatovať, že len zhodou náhod a so šťastím odsúdený svojím konaním nespôsobil následok nenapraviteľný - keď by poškodeného usmrtil. Takýto spôsob vykonania činu a okolností, za ktorých k nemu došlo, kedy odsúdený so zbraňou mieril priamo aj na tam prítomné osoby L. B. a J. K. neumožňujú súdu ani pri hodnotení splnenia podmienok pre povolenie obnovy konania úvahy o neprimeranosti (z hľadiska jeho prísnosti - dosiahnutia účelu trestu jeho individuálnej a generálnej prevencie) uloženého trestu odňatia slobody v posudzovanom prípade, ktorý bol obžalovanému uložený predsa na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 145 ods. 1 Tr. zákona.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného vo svojom súhrne preto neobstoja ani návrhy odsúdeného na opätovné vypočutie vo veci konajúceho vyšetrovateľa, menovaných znalcov, resp. prokurátora, keďže z obsahu ich výpovedí - s dôrazom na okolnosti, na ktoré poukazuje vo svojom návrhu odsúdený - zjavne by nebolo možné zistiť také skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za nové dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré samé osebe spolu s dôkazmi už existujúcimi by mohli viesť k inému výroku o vine alebo treste. Z pohľadu odsúdeného ide len o iné hodnotenie už vykonaných dôkazov, bez zachovania pravidiel logiky pri ich hodnotení, ktoré ako už bolo skôr konštatované, je zjavne vytrhnuté z kontextu dôkazov produkovaných v trestnom konaní.

Účelom obnovy konania pri tom, ako už bolo vyššie uvedené, nie je revízia pôvodného trestného konania prehodnocovaním vykonaných dôkazov, konfrontovaním už vypočutých svedkov a preverovaním už preukázaných skutočností, ktoré tvoria skutkový stav už ustálený súdom prvého stupňa v právoplatne skončenej veci.

Za danej situácie potom krajský súd, ako súd sťažnostný v posudzovanom prípade, má zato, že dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní a to výpovede poškodeného D.. P. B. a predovšetkým svedkov L. B. F. X., J. K. a F. K., znalecké dokazovanie znalcami z odboru psychiatrie (rovnako psychológie) za účelom posúdenia zdravotného (duševného) stavu v tom čase obvineného P. X. (v čase spáchania skutku, ale aj počas prebiehajúceho dokazovania v prípravnom konaní), zápisnica o obhliadke miesta činu a fotodokumentácia k nej vyhotovená, zápisnica o obhliadke zaistenej strelnéj zbrane s fotodokumentáciou, či závery znaleckého posudku z odvetvia kriminalistickej balistiky v konfrontácii so skutočnosťami prezentovanými odsúdeným P. X. v jeho návrhu na povolenie obnovy konania, včítane jeho sťažnostných námietok nie sú spôsobilými dôkazmi v predmetnom trestnom konaní, aby mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, prípadne uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Na záver nad rámec uvedeného pokiaľ okresný súd odmietol návrhy a argumentáciu odsúdeného a obhajoby k skutkovým zisteniam a okolnostiam prípadu, lebo v posudzovanom prípade bolo v základnom konaní pred prvostupňovým súdom obžalovaným učené vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 2 písm. b/ Tr. poriadku, čo by aj predloženie nových dôkazov, by nemohlo viesť k revízii výroku o vine odsudzujúceho rozsudku - tak takýto procesný postup okresného súdu nie je možné považovať za vecne správny a súladný so zákonom.

K dôvodom pre uvedený chybný procesný postup súdu prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí, krajský súd zdôrazňuje, že odsúdený v právoplatne skončenej trestnej veci vždy v rámci obnovy konania má právo predložiť nové dôkazy a to tak vo vzťahu k výroku rozsudku o vine ako aj treste. V tejto časti krajský súd nesúhlasí s dôvodmi súdu prvého stupňa a dodáva, že vyhlásenie obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. poriadku a prijatie vyhlásenia súdom podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. poriadku v základnom konaní nemôže založiť dôvod na nepriznanie práva odsúdenému využiť mimoriadny opravný prostriedok a návrhom sa domáhať povolenia obnovy právoplatne skončeného trestného konania za súčasného predloženia nových dôkazov, odôvodňujúcich iné rozhodnutie o vine alebo treste.

Aj napriek tzv. nezmeniteľnosti skutkových okolností v skutkovej vete výroku rozsudku a jeho právneho posúdenia, a teda aj výroku o vine v prípadoch, kedy obžalovaný urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. poriadku (R 17/2014 za absencie odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného) odvolacom konaní, je právom odsúdeného vždy po splnení podmienok podľa § 394 Tr. poriadku a násl. predložiť nové dôkazy, ktoré buď samy osebe alebo v spojení s dôkazmi už vykonanými v pôvodnom konaní sú spôsobilé zvrátiť nielen výrok o treste, ale aj výrok o vine.

Tieto nové dôkazy a skutočnosti z nich plynúce totižto je potrebné hodnotiť v kontexte dôkazov už vykonaných, či sú spôsobilé ustálené skutkové okolnosti a ich právne posúdenie zmeniť, inak povedané, ak by spôsobilé boli a vznikol by teda dôvod (mimoriadne) pre povolenie obnovy konania, tak súd v základnom konaní po povolení obnovy konania by už posudzoval skutkový stav a jeho právne posúdenie, a teda aj výrok o vine - v kontexte nových dôkazov.

Išlo by teda o nápravu (revíziu) skutkového stavu, ktorý by už nezodpovedal pôvodnému skutkovému stavu ustálenému v pôvodnom konaní, ku ktorému odsúdený urobil vyhlásenie o vine a z toho dôvodu by aj bolo možné naprávať skutkové okolnosti a meniť ich v kontexte nových dôkazov a z toho dôvodu aj prípadne meniť právne posúdenie skutku, resp. druh a výmeru trestu.

V tejto súvislosti by potom bolo povinnosťou súdu (po povolení obnovy konania) aj opätovne v kontexte nových dôkazov, doplňujúcich pôvodný skutkový stav skúmať, či sú, resp. nie sú dané podmienky pre prijatie vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. poriadku, ku skutku uvedenému v obžalobe tak, ako to predpokladá ustanovenie § 257 ods. 7 Tr. poriadku.

Na základe vyššie uvedených dôvodov, pretože odsúdený nepredložil žiadne nové dôkazy a neuviedol žiadne nové skutočnosti, krajský súd sťažnosť odsúdeného P. podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku ako nedôvodnú zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.